

Arrest

nr. 96 918 van 12 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 13 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 september 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 29 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. DECALUWE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit het verzoekschrift blijkt het volgende:

Verzoekers die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, dienen op 5 februari 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 17 augustus 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 13 september 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.02.2010 per aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 15.06.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en)

De aangehaalde medische problemen konden niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Voor wat betreft B.M.

Uit het verslag van de arts-adviseur d.d. 22.08.2012 (zie gesloten omslag) blijkt dat: “Er is geen nood aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van betrokkene te verzekeren. Er is geen sprake van een vergevorderd stadium van de ziekte. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt niet bevestigd door beschermingsmaatregelen, noch door overtuigende onderzoeken.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel”

Voor wat betreft S.R.:

Uit het verslag van de arts-adviseur d.d. 22.08.2012 (zie gesloten omslag) blijkt dat: “Er is geen nood aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van betrokkene te verzekeren. Er is geen sprake van een vergevorderd stadium van de ziekte. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt niet bevestigd door beschermingsmaatregelen, noch door overtuigende onderzoeken.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

(...).”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 26 oktober 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 5 november 2012.

Er werd geen nota en geen administratief dossier ingediend.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel: schending van het motiveringsbeginsel; schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet DOORDAT de verwerende partij in haar beslissing stelt:

(...)

TERWIJL art. 9ter van de Vreemdelingenwet stelt dat er in twee situaties een medische regularisatie kan worden bekomen:

1) indien de betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit;

of 2) indien de betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Uit lezing van zowel de beslissing als van de medische verslagen blijkt echter dat de verwerende partij, alsook de arts-adviseur, enkel gemotiveerd heeft waarom er geen actuele directe bedreiging is voor het leven van de betrokkenen, en er zich zo aldus toe beperkt heeft uiteen te zetten waarom de betrokkenen niet lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. De verwerende partij heeft zich echter niet uitgesproken over de gevolgen van een stopzetting van de behandeling van betrokkenen en de beschikbaarheid dan wel toegankelijkheid van de behandeling in het herkomstland van betrokkenen, zodat de verwerende partij niet heeft gemotiveerd waarom verzoekers al dan niet lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven.

Nochtans blijkt uit de medische regularisatie-aanvraag dat betrokkenen aan ernstige psychische problemen lijden, waarvoor zij medicatie nemen en op gesprek gaan bij een psycholoog, zonder dewelke hun psychische situatie dramatisch zou zijn, én dat dergelijke behandeling in Servië niet voorhanden dan wel ontoegankelijk is. Over dit alles heeft de verwerende partij zich aldus niet uitgesproken.

Zoals gesteld, bestaat art. 9ter § 1 van de Vreemdelingenwet echter wel degelijk uit twee situaties, die dan ook beide moeten worden onderzocht door de verwerende partij, minstens dient duidelijk gemaakt te worden waarom beide situaties in casu niet van toepassing zijn. Zie bijvoorbeeld arrest RVV nr 83 956 van 29 juni 2012 en arrest RVV nr 84 293 van 6 juli 2012.

De verwerende partij heeft in casu haar beslissing aldus niet afdoende gemotiveerd en heeft tegelijk art. 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de ingeroepen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt momenteel als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1 (...)

§ 2 (...).

§ 4 (...).

§ 5 (...).

§ 6 (...).

§ 7(...).”

Dit wetsartikel, ook zoals het gold ten tijde van het indienen van de aanvraag, is bijgevolg van toepassing is op de volgende gevallen:

- op een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt, of voor de fysieke integriteit van de patiënt,
- op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Verzoekers voeren aan dat niet gemotiveerd werd inzake de gevolgen van een stopzetting van de behandeling van betrokkenen en de beschikbaarheid dan wel toegankelijkheid van de behandeling in het herkomstland van verzoekers, terwijl zij toch aan ernstige psychische problemen lijden. Verzoekers menen dat beide situaties die worden vermeld in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet moeten worden onderzocht of dat minstens duidelijk dient te worden gemaakt waarom beide situaties niet van toepassing zijn.

Uit de adviezen van de ambtenaar-geneesheer van 22 augustus 2012, die bij de bestreden beslissing werden gevoegd en er deel van uitmaken, blijkt dat rekening werd gehouden met het medisch attest dat verzoeker heeft voorgelegd, namelijk een medisch attest van zijn huisarts van 2 december 2009, en met de attesten die verzoekster heeft voorgelegd, namelijk een attest van de huisarts van 2 december 2009 en een verslag van een psycholoog van 7 december 2009, maar dat de ambtenaar-geneesheer tot de conclusie kwam dat verzoekers aandoeningen geen ziekte zijn met een graad van ernst zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

In het advies ten opzichte van verzoeker wordt tevens het volgende gesteld:

“De genomen medicatie is beperkt. Hij zou ook psychologische begeleiding nodig hebben maar het medisch dossier bevat geen psychiatrisch noch psychologisch bilan.” en “Het is een niet benijdenswaardige situatie waarin betrokkene zich bevindt, namelijk de onduidelijkheid rond zijn verblijfsstatus, de echtscheidingsproblematiek met het feit dat hij zijn kinderen niet kan zien en de nasleep van de oorlog in de Balkan. Deze factoren hebben betrokkene angstig gemaakt en ze hebben een invloed op zijn stemming. Hij neemt dan ook een antidepressivum en een kalmeermiddel. Maar de beschreven aandoening betekent geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene.” en “Er is geen nood aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van betrokkene te verzekeren. Er is geen sprake van een vergevorderd stadium van de ziekte. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt niet bevestigd door beschermingsmaatregelen, noch door overtuigende onderzoeken.”

In casu betwist verzoeker niet op ernstige en concrete wijze het motief dat de aandoening niet de graad van ernst vertoont die vereist is door artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Hij betwist immers in het geheel niet dat zijn psychologische toestand niet wordt bevestigd door beschermingsmaatregelen noch door overtuigende onderzoeken en dat het medisch dossier geen psychiatrisch noch psychologisch bilan bevat.

Nu verzoeker niet betwist dat zijn aandoening niet bevestigd wordt door beschermingsmaatregelen of door overtuigende onderzoeken en dat het medisch dossier geen psychiatrisch noch psychologisch bilan bevat, verduidelijkt hij niet welk belang hij heeft bij het onderdeel van het middel dat betrekking heeft op de toegankelijkheid van de zorgen in het land van herkomst.

Uit de bestreden beslissing, waarvan de adviezen van de ambtenaar-geneesheer deel uitmaken, blijkt bijgevolg dat er getwijfeld wordt of verzoeker wel aan een aandoening lijdt. Er kan *in casu* niet worden aangenomen dat het kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding dat de aandoening van verzoeker niet bevestigd wordt door overtuigende onderzoeken of door een psychologisch of psychiatrisch bilan. Nu verzoeker niet betwist dat zijn aandoening niet wordt aangetoond met concrete gegevens, diende *in casu* niet nog eens te worden gemotiveerd inzake de beschikbaarheid dan wel toegankelijkheid van de behandeling in het herkomstland van verzoeker.

In het advies ten opzichte van verzoekster wordt onder meer het volgende overwogen:

“Analyse van dit medisch dossier leert mij dat er door de huisarts geen duidelijke diagnose werd geformuleerd. Er zou sprake zijn van een familiale problematiek met een nieuw samengesteld gezin. (...). Er wordt een socio-familiale situatie beschreven en er worden symptomen neergeschreven, bleekheid, vermoeidheid, angst maar een duidelijke diagnose wordt er niet vermeld. Betrokkene neemt geen medicatie. Ze wordt wel opgevolgd door een psycholoog.” en “Betrokkene staat allicht fysisch onder druk door twee snel opeenvolgende zwangerschappen en psychisch onder druk door de onduidelijke gezinssituatie.” en “Er is geen nood aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van betrokkene te verzekeren. Er is geen sprake van een vergevorderd stadium van de ziekte. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt niet bevestigd door beschermingsmaatregelen, noch door overtuigende onderzoeken.”

In casu betwist verzoekster niet op ernstige en concrete wijze het motief dat de aandoening niet de graad van ernst vertoont die vereist is door artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Zij betwist immers in het geheel niet dat haar psychologische toestand niet wordt bevestigd door beschermingsmaatregelen noch door overtuigende onderzoeken.

Nu verzoekster niet betwist dat haar aandoening niet bevestigd wordt door beschermingsmaatregelen of door overtuigende onderzoeken, verduidelijkt zij niet welk belang zij heeft bij het onderdeel van het middel dat betrekking heeft op de toegankelijkheid van de zorgen in het land van herkomst.

Uit de bestreden beslissing, waarvan de adviezen van de ambtenaar-geneesheer deel uitmaken, blijkt bijgevolg dat er getwijfeld wordt of verzoekster wel aan een aandoening lijdt. Er kan *in casu* niet worden aangenomen dat het kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding dat de aandoening van verzoekster niet bevestigd wordt door overtuigende onderzoeken. Nu verzoekster niet betwist dat haar aandoening niet wordt aangetoond met concrete gegevens, diende *in casu* niet nog eens te worden gemotiveerd inzake de beschikbaarheid dan wel toegankelijkheid van de behandeling in het herkomstland van verzoekster.

Waar verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing in huidige zaak een beslissing inzake de gegrondheid van de aanvraag betreft en niet inzake de ontvankelijkheid. Bovendien wordt in huidige bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat verzoekers' aandoeningen niet door beschermingsmaatregelen of door overtuigende onderzoeken worden gestaafd, wat verzoekers niet betwisten.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET